

Titânia

Титания

Fölöttem nyúlánk, áldásra emelt
Karú fatörzsek s krétaköd,
Leroskadok, s a rőt avar befed,
Elbújtat gombái között.

Enyém e föld, e vétkes-védtelen,
És tőle mindent megkapok:
Hangyatürelmét adja énnekem,
S lelkét, mely csípős, mint a jód.

Bolyongásaimat bevégezem.
És gyöker-labirintusod
Mélyébe veszve végül meglelem,
Titánia, a trónusod.

Halott nevem eméssze hát a tűz!
Mellvérttem rozsdás leveled.
Átkozz, ölj meg, királynőm, csak ne űzz,
Ne űzz el innen engemet.

(AZ [ARSZENYIJ TARKOVSZKIJ VERSEI](#) című kötetből. Baka István fordítása.)

← [Előző](#)
[oldal](#) [Következő](#)
[oldal](#) →